Plaça Pep Ventura

Un triangle de terra ocupa el centre de la plaça, l'únic tros en l'espai que encara no està cobert per ciment, asfalt o empedrat. Els edificis que l'envolten l'hi tapen les primeres hores de sol i els arbres que hi habiten ofereixen ombra en les hores puntes, però, tot i això, sempre hi ha llum.

El soroll metàl·lic de les cadires repica entre les parets i entra per aquelles finestres que estan obertes, els quatre restaurants que conviuen en la plaça comencen a desplegar-se i ha ocupar el poc espai de terra que queda. Un cop les taules i cadires estan al seu lloc es despleguen amb mandra els para-sols, aixequen les seves extremitats fins a cobrir tota la zona amb una fina capa d'ombra.

Les primeres hores del matí passen lentament per la Martina, veu a la gent passar mentre ocupa el seu temps amb tasques irrellevants, neteja les taules de tant en tant, comprova que tots els porta tovallons estiguin plens, torna a netejar les taules, escombra el terra de sorra de burilles i papers. En un moment donat la Martina veu a través de la porta de vidre del local com un home gran arriba a la plaça s'asseu en les escales de ciment i deslliga la corretja del Jack Russell terrier amb el qual ha vingut. El gos sembla embogir, corre per tot arreu, derrapa, salta i sembla que no tingui fi, però de cop i volta para en sec s'apropa a l'home gran i tots dos tornen per on han vingut.

El sol ja està ben amunt i la Martina i els seus companys han dinat aprofitant la baixada de clientela. De mica en mica, des de les sis entrades que té la plaça, la gent va arribant i ocupant els seus llocs. Ara la Martina ja no té temps per perdre, no para d'entrar i sortir, ara gots ara copes, ara unes braves. El to general de la plaça s'alça fins al punt en què a la gent l'hi costa entendre el que l'hi diu el company del costat.

La Martina surt del local amb el datàfon a la mà quan el silenci s'apropia de la plaça, un núvol tenyeix el lloc de foscor. No tarden gaire a caure les primeres gotes, la Martina corre per buscar aixopluc sota el llindar de l'entrada. En un principi alguns dels comensals aguanten impassibles, però al cap de poc fins i tot les que estan sota els para-sols surten corrents. Algunes de les persones busquen refugi amb la Martina, d'altres aguanten com poden sota els Til·lers.

Una noia que es mira el cel des del costat de la Martina reuneix el valor com per fer la carrera cap a casa seva, però tan bon punt posa el peu a la vorera, l'aigua para.

Tothom mira cap al cel amb una barreja a la cara d'incredulitat i felicitat, la Martina acomoda a les persones que s'havien refugiat amb ella a una taula. En un principi la gent és mira estranyada, els ulls van de banda a banda, les celles s'arruguen. Ningú està amb qui havia vingut en un principi. La riallada és conjunta i monumental, la gent es posa a parlar amb els desconeguts que s'han assegut amb ells. Fins i tot la Martina seu i es deixa emportar per al moment.

JOAN BEÀ

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/relats/159996.html

Copyright 2024 Cugat.cat